

weet: er is een doodelijke stilstand gekomen in dit kunnen, dat, afgezien van alle vergelijkingen met meerdere en mindere — ook die zijn er! — goden, noopt tot een strenge kritiek in het belang van de goede zaak der poëzie, die nu eenmaal op deze plaats verdedigd behoort te worden. En zeer zeker ook in het belang van de dichteres zelve, want het dichten moge een geschenk der goden zijn: zij zullen niet nalaten eens rekenschap te vragen van het gebruik ervan en ik ben er niet heel zeker van, dat Margot Vos zich dan zal kunnen beroepen op haar goeden wil alleen, ik vrees zelfs, dat die goede wil niet altijd ten volle gevolgd is, daarvoor schijnt mij een te groot aantal harer verzen geschreven met een tot het uiterste toe geforceerde inspiratie.

Het hoofd-bezwaar tegen den huidige stand van Margot Vos' poëzie is, ik zeide het al, „de doodelijke stilstand van haar kunnen”, dit laatste niet te verstaan in den puur technischen zin van het woord. Tusschen haar bewust socialisme en haar onbewust natuurgevoel vindt haar dichten geen uitweg meer; evenmin als het Adama van Scheltema ooit gelukte, slaagde zij erin beide organisch te verbinden, en, daar zij niet die soepele kracht bezit van haar leermeester noch diens simpele, humorrijke lyriek, is zij genoopt telkens en telkens vers-aanzetten, poëtische momenten te verkrachten, te overdekken met een snel verworven technische bedrevenheid, zoodat uit een geheel van cliché en rhetoriek soms enkele „vondsten” op-lichten, doch die zich nimmer tot een snoer vereenigen laten, eer altijd weer den indruk maken van toevalligheid. In haar zusters werk overweegt een rudimentair gevoels-element, dat haar er tot nog toe bijna steeds voor wist te behoeden in den val te geraken der routine, bij Margot Vos ontbreekt dit weliswaar evenmin, maar het heeft niet die gezonde, natuurlijke kracht; het is overwoekerd door „literaire” reminiscensen, die niet toelaten dat het tot een vruchtbare ontplooiing komt.

Toch, wij verwachten nog altijd, dat Margot Vos zich herzien zal, dat zij, na een tijd van ingekeerd en geconcentreerd z w i j g e n, ons verrassen zal met een reeks zuivere verzen, al dan niet voortzettend hetgeen haar betreurde mentor begon. Want dit, zij zal ook dat dan hebben ingezien, is slechts van secundair belang. Eerst en allermeeft gaat het er om te komen tot de heldere, onvertroebelde bron van alle dichten, van alle kunst, het andere volgt bij wijze van spreken „vanzelf”.

ROEL HOUWINK.

Dr. ERNST COHEN, *Uit het land van Benjamin Franklin* Zutphen, W. J. Thieme en Cie., 1928.

Zoowel tekst als uitvoering van het boek maken een indruk van vluchtigheid. Wat het eerste betreft verontschuldigt zich de schrijver in zijn voorwoord, doch men weet: wie zich verontschuldigt . . . En inderdaad,